

Arrest

nr. 219 296 van 1 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Olivetenvest 21
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2018 met referentnummer 79771.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ABDUL en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 juli 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij zet uiteen dat hij door gewapende mannen van Kataib Hezbollah werd ontvoerd omdat hij sjiiitische groeperingen zou hebben bekritiseerd. Op 24 november 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 192 604 van 27 september 2017 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze weigeringsbeslissing omdat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas.

1.2. Op 20 oktober 2017 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 9 februari en 10 augustus 2018 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 7 september 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Arabische origine, afkomstig uit Bagdad, en bent u in het bezit van de Iraakse nationaliteit. U bent op 29 juli 2015 in België aangekomen met uw moeder [I.I.A.A.] [...] en diende op 30 juli 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. U beweerde toen dat u ontvoerd werd door gewapende personen van 'Kataib Hezbolah' omdat u sjjiitische groeperingen zou hebben bekritiseerd.

Op 24 november 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 27 september 2017.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende een nieuw verzoek om internationale bescherming in op 20 oktober 2017.

Ter staving van uw tweede verzoek vermeldt u dat u hier in België atheïst bent geworden. Hierdoor zou uw familie u hebben verstoten. Via een persoon waarmee u samen in het opvangcentrum zat en die vrijwillig naar Irak terugkeerde, kwamen tevens de Iraakse autoriteiten te weten dat u atheïst bent. Sindsdien zou uw naam aan de luchthaven geseind staan. Bovendien verwijst u naar het feit dat uw grootouders problemen ondervonden. Ze werden bedreigd door asaib ahl al haq en er werd hen gevraagd maandelijks geld te betalen, waardoor zij het land dienden te verlaten. U legt geen nieuwe documenten voor ter staving van uw verzoek.

Ook uw moeder diende op 20 oktober 2017 een tweede verzoek in. Ze baseerde zich op dezelfde problematiek als tijdens haar eerste verzoek. Daarnaast gaf ze aan dat haar ouders eveneens Irak zijn ontvlucht nadat ze werden bedreigd omdat ze weigerden om milities te financieren. Het CGVS ging in het kader van het verzoek van uw moeder op 7 maart 2018 over tot een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Ze ging niet tegen deze beslissing in beroep. Op 24 april 2018 diende ze een derde verzoek in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder dient te worden vastgesteld dat aan uw nieuwe asielmotieven geen geloof kan worden gehecht.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u uw zagezegde overgang naar het atheïsme geenszins aannemelijk maakt. U beweert niet in God te geloven, maar meer in de natuur. Elk geloof heeft immers zijn eigen waarheid, waardoor u niet meer kan weten wat correct is en wat niet. Bovendien heeft religie voor verdeeldheid en angst gezorgd. Door uw religie los te laten hebt u geen verplichtingen meer, zo zegt u (CGVS-2 p.6). U haalt enkele filosofen aan en kunt kort zeggen waarvoor ze staan, maar heeft zich verder niet verdiept in het atheïsme. U geeft toe dat het heel ingewikkelde materie is en dat u het soms zelfs niet verstaat (CGVS-2 p.7). U kunt slechts één naam geven van een bekende atheïst in de Arabische wereld en kunt tevens niet zeggen wat secularisme is (CGVS-1 p.10). Bovendien is het niet zo dat u andere mensen van uw eigen visie probeert te overtuigen. Zelfs hier in

België spreekt u hier niemand over aan (CGVS-2 p.10). U hebt tevens geen weet van organisaties of verenigingen die zich hier bezighouden met atheïsme (CGVS-2 p.10). Dit alles duidt op een weinig doorgedreven keuze om zich te profileren als atheïst. Hoe andere mensen in Irak aan u zouden kunnen zien dat u uw religie bent afgefallen, zoals u beweert, kan bovendien ook niet worden ingezien. Immers, reeds voor uw vertrek uit Irak was u niet erg praktiserend, u ging immers niet naar de moskee of imam en nam zelfs niet steeds deel aan de Ramadan (CGVS-2 p.8-9). U verklaart tevens dat u zich, als u zou terugkeren naar Irak, niet zou profileren als atheïst (CGVS-2 p.10). Daarenboven slaagt u er tevens niet in concrete voorbeelden te geven van personen die problemen ondervonden omdat ze atheïst zouden zijn. U hebt hier zelfs niet naar geïnformeerd (CGVS-2 p.11). Een dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

U stelt verder dat vrienden die u kende uit het opvangcentrum naar Irak zijn teruggekeerd en er aan de overheid hebben verteld dat u atheïst bent geworden. Gevraagd naar de namen van deze vrienden tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken n.a.v. uw nieuwe asielaanvraag komt u niet verder dan te stellen dat u zich nog slechts één naam herinnert, nl. Mohammed, en zijn achternaam herinnert u zich niet tijdens dit gehoor (zie 'verklaring meervoudige aanvraag' punt 18). Dit is niet erg overtuigend.

*Verder komt de geloofwaardigheid omtrent uw verstoting des te meer in het gedrang aangezien u incoherente verklaringen aflegt wat betreft de relatie met uw moeder. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u door uw familie te zijn verworpen, maar nog met uw moeder overeen te komen. Ze was toen echter reeds op de hoogte van uw atheïsme en dit sinds midden oktober 2017 (CGVS-1 p.4-5). U beweerde tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS nog contact te hebben met haar. Jullie zouden elkaar bellen en schrijven. Ook zou u haar nog financieel geholpen hebben, u ging met haar naar de dokter en begeleidde haar op haar vraag naar het CGVS (CGVS-1 p.6). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS beweert u plots dat ze direct het contact zou hebben verbroken van zodra ze te weten kwam dat u atheïst bent (CGVS-2 p.3). **HIERMEE GECONFRONTEERD** U beweert toen toevallig op hetzelfde moment bij de asielinstanties te zijn geweest op het moment van jullie tweede asielaanvraag (CGVS-2 p.4). Ze zou tevens uw financiële hulp niet aanvaard hebben (CGVS-2 p.3). Dergelijke incoherente verklaringen omtrent het contact met uw moeder versterken de reeds gerezen twijfel omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen.*

Voorts doet het ook ten zeerste de wenkbrauwen fronsen dat u uw vriend Ali, die moslim was, zelf op de hoogte zou hebben gesteld van het feit dat u atheïst bent (CGVS-1 p.12-13). Op die manier zou u zichzelf immers blootstellen aan een risico. U had immers kunnen weten dat hij hier problemen mee zou hebben en dit ook zou doorvertellen, hetgeen volgens uw verklaringen ook gebeurde. Deze houding is onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging.

Bovendien legt u ook geen bewijsstukken voor van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De vermeende verstoting door uw familie zou enkel verbaal zijn gebeurd. Het feit dat uw naam geseind zou staan aan luchthaven stoelt u enkel op informatie die u zou hebben verkregen via een vriend. Het gaat om loutere beweringen en vermoedens die u op generlei wijze kunt hardmaken.

Wat betreft de problemen die uw grootouders ondervonden dient te worden opgemerkt dat u zelf verklaart dat dit uw probleem niet is (CGVS-1 p.18). Ter volledigheid kan nog worden verwezen naar de motivering hieromtrent in de beslissing van uw moeder:

Daarnaast haalt u ook aan niet naar Irak terug te kunnen keren daar uw ouders, waarbij u inwoonde, omwille van bedreigingen eveneens Irak verlieten en zich nu in Duitsland bevinden. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw beroepsprocedure bij de RvV met geen woord hebt gerept over de beweerde problematiek van uw ouders. Nochtans stelt u in uw laatste gehoor voor het CGVS (voorafgaandelijk onderzoek) dat u bij het indienen van de beroepsprocedure bij de RvV op 22 december 2016 wel degelijk wist dat uw ouders hun bezittingen zouden hebben verloren en naar Iran zouden zijn gevlucht om van daaruit hun reis naar Europa te regelen (CGVS, pg.5). Dat u dit gegeven in de beroepsprocedure niet zou hebben vermeld daar niemand u hierom zou hebben gevraagd, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een verschoningsgrond, daar van een asielzoeker kan en mag worden verwacht dat deze alles in het werk zou stellen om zijn risico op vervolging in om het even welke stap in de procedure kenbaar te maken. Het dient dan ook geen betoog dat het initiatief tot vermelden van nieuwe feiten die zich zouden hebben voorgedaan logischerwijze van de asielzoeker zelf dient uit te gaan. Te meer daar u wel het initiatief nam om de RvV documenten aan te reiken betreffende uw problematiek vermeld in uw eerste asielaanvraag.

Ten tweede blijkt dat u nauwelijks op de hoogte bent van de problemen die uw ouders zouden hebben ondervonden in Irak. Zo stelt u dat van uw vader geld werd geëist, hij dit weigerde en daarom werd bedreigd. Meer details over deze kwestie weet u echter niet te vertellen (CGVS, pg.6). U geeft aan dat deze vraag aan uw vader dient te worden gesteld en dat u hem hier verder niets meer over hebt gevraagd (CGVS, pg.6). Er kan echter van worden uitgegaan, daar u zelf deze problematiek inroept om uw vrees ten aanzien van Irak te staven, dat u de nodige moeite zou ondernemen zich hierover te informeren en daarmee uw eigen risico op vervolging correct in te schatten. Uw gebrek aan interesse voor deze situatie relativeert dan ook in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Derhalve kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische

burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg

een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus, voert verzoeker argumenten aan over zijn overgang naar het atheïsme, de manier waarop hij met zijn vrienden is omgegaan na deze overgang, zijn relatie met zijn moeder en het ontbreken van bewijsstukken die de vervolging door de overheden van zijn landen van herkomst en de verstoting door zijn familie reëel zouden maken.

Verzoeker meent dat hij het aannemen van een atheïstische overtuiging wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt en bij verschillende gelegenheden duidelijk heeft gemaakt dat hij het bestaan van elke God ontkent en dat hij zich van elk geloof distantieert. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS (gehoorverslag I, p. 10; gehoorverslag II, p. 6). Hij betoogt dat zijn verklaringen nauw aansluiten bij de definitie van het atheïsme. Het atheïsme is immers een levensbeschouwing of filosofische stroming die het bestaan en het kunnen bestaan van goden ontkent. Ook kan het worden beschreven als het afwezig zijn van een religieus gevoel (<https://www.ensie.nl/redactie-ensie/atheïsme>). Verzoeker ontkent in zijn verklaringen het bestaan van God. Eveneens voelt hij zich geen moslim meer. Hiermee toont hij wel degelijk aan dat hij heel goed weet wat de definitie die aan het atheïsme wordt verleend inhoudt. Verweerder haalt terecht aan dat verzoeker zich niet heeft verdiept in het atheïsme, maar dit geeft hij zelf toe in zijn verklaringen waar hij zijn bereidheid toont om zich nog meer te verdiepen (gehoorverslag II, p. 7 en 10).

Verzoeker zet verder uiteen:

"Dat verzoeker zich niet heeft verdiept in het Atheïsme, wilt niet zeggen dat hij geen vaste overtuiging in het Atheïsme heeft. Immers, in beide verhoren (dd. 09.02.2018 en dd. 10.08.2018) heeft verzoeker telkens het bestaan van God(en) ontkent. Bovendien heeft hij voortdurend afstand genomen van elke godsdienst (zie o.a. de bovenstaande verklaringen van verzoeker).

Verder geeft verzoeker zelf toe dat het Atheïsme ingewikkeld is en dat hij het soms niet verstaat: "Wat zei Feuerbach dan? ... Het is heel ingewikkeld. Soms versta ik het zelf niet".

Van verzoeker, die recentelijk met het Atheïsme kennis heeft gemaakt (juni 2017) (gehoorverslag I, p4), kan dus niet verwacht worden dat hij de theorieën daarvan en de ideeën die daarover werden ontwikkeld, opsomt en/of uitlegt.

De aanwezigheid van een basisovertuiging, ni. het ontkennen van God(en) en afstand van elk geloof, volstaat om van een Atheïstische overtuiging te kunnen spreken. Deze basisovertuiging kan niet betwijfeld worden. De bovenstaande verklaringen van verzoeker getuigen daarvan.

Zodoende houdt het argument van verweerder dat verzoeker zijn bekering naar het Atheïsme niet heeft aangetoond, geen steek.

Hetzelfde geldt voor de andere argumentaties van verweerder die de bekering van verzoeker naar het Atheïsme in twijfel trekken, m.n.:

Verzoeker kon slechts één naam geven van een Arabische Atheïst Verzoeker spreekt niemand over zijn overtuiging Verzoeker heeft zich niet aangesloten bij een organisatie voor Atheïsten Verzoeker, ingeval van terugkeer, is niet bereid zich als Atheïst te gedragen - Verzoeker kon geen voorbeelden geven van mensen die problemen ondervonden in Irak omwille van hun Atheïstische overtuiging

Dat verzoeker maar één naam kon geven voor een Arabische Atheïst, is te verklaren door het feit dat hij zich, tijdens zijn verblijf in Irak, niet bezighield met Atheïsme, noch met de figuren daarvan:

(Gehoorverslag 1, pli):

"Heeft u in Irak ooit info opgezocht over religie of Atheïsme? Neen. Ik wist niet dat zoiets bestond".

Verweerder mag dus van verzoeker niet verwachten dat hij namen begint op te sommen van Arabische atheïsten terwijl verzoekers interesse in het Atheïsme hier in België ontstaan is (gehoorverslag I, p4).

Verweerder mag ook niet verwachten van verzoeker dat hij zich als preker presenteert en zijn overtuiging in het Atheïsme gaan belijden in het openbaar. Verzoeker bevindt zich nog in een leerfase, hij moet het Atheïsme m.a.w. nog ontdekken vooraleer hij zijn overtuiging te gaan openbaren:

(Gehoorverslag II, p 10):

"Behalve mensen waarvan u al weet dat ze Atheïst zijn, praat u erover met anderen om hen te overtuigen? Momenteel ben ik er niet mee bezig. Omdat ik het gevoel heb dat ik nog niet 100% klaar voor ben, zou me beter moeten informeren..

Bovendien spreekt verweerder zichzelf tegen wanneer hij zoiets van verzoeker verwacht. Immers, in de bestreden beslissing neemt verweerder verzoeker kwalijk dat hij zijn vriend, Ali, over zijn overtuiging had verteld. Dit zou hem aan een reëel risico kunnen blootstellen, aldus verweerder.

Het openbaren van Atheïsme met het oog op anderen te overtuigen, zou verzoeker ook aaneen reëel risico kunnen onderwerpen, besluit verzoeker.

Zelfs het argument betreffende het niet aangesloten zijn bij een organisatie of een vereniging voor Atheïsten doet geen afbreuk aan het voorgaande. Immers, het aangesloten zijn bij een organisatie voor Atheïsten voegt eventueel een meerwaarde aan de geloofwaardigheid van verzoeker, doch dit vormt geen essentiële voorwaarde voor zijn asielrelaas. Verzoeker bekeert zich naar het Atheïsme, hij neemt m.a.w. afscheid van zijn religie (Islam) en omarmt een Atheïstische overtuiging. Er is dus geen sprake van overgang van een bepaalde religie naar een andere, zoals het geval is bij het bekeren van Islam naar Christendom. Bij deze laatste worden er bepaalde religieuze rituelen (het dopen) toegepast om van een succesvolle bekering te kunnen spreken. In casu is er geen overgang naar een andere religie.

Rituelen horen hier dus niet thuis. Zich aansluiten bij een organisatie voor Atheïsten vormt dus geen noodzakelijke vereiste om van Atheïsme te kunnen spreken.

Deze stelling van verweerder tast de geloofwaardigheid van verzoeker dus niet aan.

Ook de stelling van verweerder luidende dat verweerder, ingeval van terugkeer, zich niet als Atheïst zou gedragen, verandert hier niet aan. Van verzoeker wordt echter niet verwacht dat hij zich in een Islamitisch land, zijnde Irak, als Atheïst gedraagt. Dit zou zijn dood betekenen.

Verzoeker heeft hierop als volgt gereageerd : (Gehoorverslag II, p 10):

"Zou u ingeval van terugkeer naar Irak uiting geven aan uw Atheïst zijn? Nee, ik zal bang zijn. Ik zou durven mening zeggen maar niet dat ik Atheïst ben (maakt gebaar over keel). Ik zal geslacht worden. Ik wil leven).

Evenmin de stelling van verweerder betreffende het niet geven van voorbeelden van mensen die problemen ondervonden in Irak als Atheïsten, kan weerhouden worden.

Immers, verzoeker meent dat het onderzoek naar personen die al dan geen problemen hebben ondervonden in hun land van herkomst omwille van hun Atheïstische overtuiging, de taak is van de overheid (verweerder in dit geval) en niet de taak van de verzoeker tot internationale bescherming. Het

is dus verweerder zijn plicht om na te gaan of er gevallen zijn in Irak waarbij bekeerde personen tot het Atheïsme het slachtoffer zijn geworden van het Islamitische regime dat het land daar regeert. Zodoende dienen de argumenten van verweerder die verzoekers overgang naar het Atheïsme ondermijnen niet weerhouden te worden. De verklaringen afgelegd door verzoeker tonen op een behoorlijke wijze aan dat verzoeker niet in een bepaalde godsdienst gelooft. Daarnaast wordt het ontkennen van het bestaan van God(en) door verzoekers verklaringen telkens benadrukt. Uit deze twee elementen wordt wel degelijk afgeleid dat verzoeker een Atheïstische overtuiging omarmt.”

Over de manier van omgaan met vrienden, betoogt verzoeker als volgt:

“Verder trekt verweerder verzoekers verklaringen m.b.t. zijn vrienden in twijfel.

Verzoeker zou één naam kunnen geven van zijn vrienden die naar Irak zijn teruggekeerd, zijnde Mohammed. Bovendien zou hij aan een andere vriend van hem, ni. Ali die hier verblijft, verteld hebben dat hij een Atheïst is geworden.

Verzoeker heeft inderdaad bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangegeven dat hij maar één naam kan geven van zijn vrienden die naar Irak zijn teruggekeerd, Mohammed. Waarom heeft verzoeker geen andere namen gegeven? Dit is omdat hij enkel zeker was van Mohammed zijn terugkeer. Of de rest van zijn vrienden ook naar Irak zijn teruggekeerd, was hij niet zeker (Verklaring bij DVZ, vraag 18).

Verzoeker wou slechts zekere antwoorden geven aan de asielinstanties (DVZ), meer niet.

M.b.t. het vertellen over zijn Atheïsme, verzoeker heeft dit slechts gedaan nadat hij zeker was van het feit dat Ali hem geen kwaad zou doen:

(Gehoorverslag I, p13):

“Waarom dan toch verteld? Hij is de dichtste vriend in België hier. Nog contact? Ja tuurlijk...

Heeft hij geen problemen meer met uw Atheïsme? Nee, wij zijn zes Atheïsten, hij is de enige Moslim.

Komt Ali overeen met de andere Atheïsten? Ja”.

Verzoeker meent dat beide argumenten opnieuw de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet aantasten.

Beide argumenten dienen derhalve niet weerhouden te worden.”

Over de relatie met zijn moeder, zet verzoeker uiteen:

“Verzoeker zou m.b.t. zijn relatie met zijn moeder incoherente verklaringen afgelegd hebben die zijn geloofwaardigheid aantasten.

Verzoeker meent dat deze verklaringen geenszins deel uitmaken van zijn asielrelaas. De incoherentie daarvan mag verzoekers asielrelaas daarom niet beïnvloeden.

Bovendien is het voor verzoeker onduidelijk waarom verweerder hem vragen stelde over zijn moeder terwijl die laatste een tweede verzoek tot internationale bescherming had ingediend dat volledig verschilt van verzoekers tweede verzoek.”

Over het ontbreken van bewijsstukken, licht verzoeker toe:

“Terecht verwijst verweerder in de bestreden beslissing naar het ontbreken van bewijsstukken die de vervolging van verzoeker door de autoriteiten van zijn herkomstland en de verstoting door zijn familie reëel zouden maken.

Verzoeker bevond zich toen in de onmogelijkheid om documenten die zijn asielrelaas zouden staven, voor te leggen:

(Gehoorverslag II, p3):

“dus u hebt niet geprobeerd documenten te bekomen om te kunnen staven wat u hier vorige keer vertelde? Ik heb geprobeerd, maar het lukt niet. Het is moeilijk.

Wat hebt u gedaan om het te proberen? Ik heb gebeld naar [H.A.] omdat ik weet dat mijn naam zou staan aan luchthaven. Ik heb hem gevraagd of hij bewijs voor mij kan zoeken want hij behoorde eerder tot inlichtingendienst van luchthaven. Hij heeft gezegd dat is onmogelijk...”.

Verzoeker kon geen bewijsstukken voorleggen omdat het voor hem onmogelijk was deze stukken te bekomen.

Thans legt verzoeker twee stukken voor, vergezeld van Nederlandse vertaling, waaruit blijkt dat hij het voorwerp uitmaakt van een bevel tot aanhouding en dat hij door zijn stam wordt verstoten (stuk 2 en 3).”

Verzoeker besluit: “Uit het voorafgaande blijkt dat verweerder de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Verweerder heeft niet met alle voor de beslissing relevante feiten rekening gehouden. Verzoekers verklaringen getuigen immers wel degelijk van zijn Atheïstische overtuiging. Ook het niet verdiepen in het Atheïsme doet daar geen afbreuk aan.

Zolang de basisovertuiging voorhanden is, mag aan verzoekers overtuiging niet getwijfeld worden. Deze basisovertuiging drukt zich uit in het feit dat verzoeker in zijn verklaringen het bestaan van God(en) telkens heeft ontkend en dat hij zich van elk geloof heeft gedistantieerd. Deze twee elementen vormen de kern van het Atheïsme. Verzoekers verklaringen spreken daar duidelijk over. Verzoekers asielrelaas is derhalve allesbehalve ongeloofwaardig. Door de bestreden beslissing onzorgvuldig te nemen, schendt verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel. En aangezien deze schending tót de weigering van het verzoek van verzoeker en de weigering van het vluchtelingenstatuut heeft geleid, wordt art. 48/3 van de Vreemdelingenwet eveneens geschonden."

Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij licht dit middel toe als volgt:

"Verder stelt verweerder in de bestreden beslissing dat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van zijn bovenstaande argumentatie verwijst verweerder naar twee rapporten, zijnde: UNHCR Position on Returns to Iraq van 14 november 2016 en COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad van 26 maart 2018.

Verzoeker meent dat de door verweerder ingeroepen rapporten wel degelijk aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, omwille van zijn soennitische achtergrond en aanwezigheid in Bagdad, een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is een Arabische soenniet uit Bagdad. Verzoeker gaf dit aan in zijn tweede verhoor bij verwerende partij :

(Gehoorverslag II, p9):

"Ging u soms naar imam in Irak? Ik niet, maar de familie van mijn moeder zijn sjiieten.

Natuurlijk ik moest mijn moeder naartoe brengen. Mijn vader is soenniet. Ik wil niet liegen.

Ik ben geen sjiiet...."

Deze verklaring werd door verwerende partij niet in twijfel getrokken.

Verzoeker is dus een soenniet, afkomstig uit Bagdad.

In de bestreden beslissing stelt verweerder dat het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus afhankelijk is van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Verzoeker heeft nagelaten het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, aldus verweerder.

Deze stelling van verweerder kan niet gevolgd worden. Immers, het tweede rapport waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, ni. (COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad van 26 maart 2018) bepaalt uitdrukkelijk dat er verschillende factoren voorhanden zijn waarom soennieten uit Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffers te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiitische milities. Deze factoren zijn:

- De feitelijke macht van de sjiitische milities zijn sterk toegenomen...

- De sjiitische milities treden ook op als politiemacht in de wijken die onder hun controle staan... In de meeste wijken van de hoofdstad is er een kantoor van de militie die er de controle uitoefent...

- Veel soennieten in Bagdad zijn IDP's die meer dan ingezetenen doelwit zijn van de sjiitische milities, vooral ontheemden uit de provincie Anbar worden geïsoleerd...

- Soennieten lopen volgens UNHCR risico om opgepakt en gearresteerd te worden door de veiligheidsdiensten aan een controlepost, omdat ze ervan verdacht worden lid van ISIS te zijn

- Uit informatie van UNHCR blijkt dat soennieten vaak slachtoffer worden van bedreigingen, verbaalgeweld of mishandelingen (tweede rapport van verweerder, p. 33-34)

Soennieten uit Bagdad vormen dus het doelwit van sjiitische milities. Een aanzuivering aan de hand van identiteit (lees aan de hand van de sekte) is in de hoofdstad aan de gang.

Het bovenstaande wordt door verweerder in de bestreden beslissing niet besproken. Slechts onder motivering (alinéa 18) van de bestreden beslissing wordt naar dit punt verwezen:

"De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel,... voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IPD's) worden daarbij meer geïsoleerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is".

Verweerder stelt dus dat soennieten uit Bagdad blootgesteld zijn aan verschillende vormen van geweld gepleegd door sjiitische milities en dat ontheemde soennieten meer worden geïseerd door deze milities dan andere soennieten. Het sjiitische geweld tegen soennieten in Bagdad is dus doelgericht van aard, besluit verweerder.

Verzoeker meent dat dit niet overeenstemt met het tweede rapport waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst.

Zoals hierboven vermeld, toont het tweede rapport onder pagina 33-34 aan dat soennieten uit Bagdad het slachtoffer zijn geworden van de sjiitische milities die de touwen in handen hebben in de hoofdstad. Ontheemde soennieten worden het meest geïseerd omwille van het feit dat ze verdacht worden van samen te werken met de leden van de Islamitische Staat, doch zijn ze niet de enige soennitische groep die wordt geïseerd in Bagdad door de sjiitische milities. Ook andere soennieten worden geïseerd en verdacht een band te hebben met de leden van de Islamitische Staat, aldus het tweede rapport van verweerder.

De stelling van verweerder dat het sjiitische geweld tegen soennieten in Bagdad doelgericht is, houdt dus geen steek.

Het hoeft geen betoog dat verweerder de bestreden beslissing op een onzorgvuldige manier heeft voorbereid. Verweerder had met alle voor de beslissing relevante feiten rekening moeten houden. In casu heeft verweerder nagelaten de positie van verzoeker, als soennitische inwoner van Bagdad, te onderzoeken.

Hierdoor schendt verweerder opnieuw het zorgvuldigheidsbeginsel.

En aangezien deze schending tot de weigering van het verzoek van verzoeker en de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft geleid, wordt art. 48/4 van de Vreemdelingenwet eveneens geschonden."

Verzoeker besluit nog:

"Uit de verklaringen van verzoeker mag wel degelijk afgeleid worden dat hij Atheïstische overtuiging omarmt. De geloofwaardigheid daarvan mag niet zomaar in twijfel wordt getrokken.

Dat verzoekers asielrelaas geen geloofwaardigheid mist, kan nog versterkt worden door het feit dat verzoeker tijdens het tweede verhoor naar een Fatwa van een sjiitische Imam had verwezen waarbij het groen licht wordt gegeven om afvalligen en Atheïsten te executeren (Gehoorverslag II, p 10-11)

Verzoeker legt een kopie van deze Fatwa, vertaald naar het Nederlands, neer (stuk 4).

Verder vormt de persoonlijke situatie van verzoeker, als soenniet wonende in Bagdad, een zwaarwegende grond om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade zou kunnen lopen ingeval van terugkeer. Zodoende verdient verzoeker in hoofdorde de vluchtelingenstatus. In ondergeschikte orde verdient hij de subsidiaire beschermingsstatus."

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn beroep volgende stukken toe:

- een kopie van een bevel tot aanhouding van 13 november 2017, met vertaling;
- een fotoscan van een verklaring tot verstoting van 25 januari 2018, met vertaling;
- een internetartikel over een fatwa van de sjiitische imam Al-Sistani over afvalligen, met vertaling.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker aanvullende stukken neer waaruit zou moeten blijken dat hij atheïst is en dat hij wordt bedreigd omwille van zijn atheïstische overtuigingen.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekers daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen de verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker houdt voor dat hij atheïst is geworden. Hij vreest bij terugkeer te worden gedood omdat hij atheïst is en verklaart dat mensen in Irak worden gedood indien ze hun religie verloochenen. Volgens verzoeker zijn de Iraakse overheden op de hoogte van zijn atheïsme omdat vrienden uit het opvangcentrum dit aan de overheden hebben verteld toen ze terugkeerden naar Irak. Ten slotte stelt verzoeker nog dat hij door zijn familie werd verstoten omwille van zijn atheïstische overtuiging.

2.4.2.2. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat het begrip “godsdienst”, een grond van vervolging, zowel theïstische, niet-theïstische als atheïstische geloofsovertuigingen omvat.

Raad wijst erop dat atheïsme meerdere betekenissen kent. In beginsel omvat het begrip atheïsme steeds een afwezigheid van geloof in het bestaan van één god of meerdere goden. Er zijn evenwel vormen van atheïsme die (aanzienlijk) verder gaan dan de enkele afwezigheid van het geloof in god(en), zoals de verwerping van iedere vorm van geloof in goden, zoals het niet geloofwaardig vinden dat er een god bestaat of zoals de overtuiging dat de wetenschap heeft bewezen dat er geen god bestaat of kan bestaan. Atheïsme omvat aldus zowel sterke (of positieve) als zwakke (of negatieve) vormen van atheïsme, gaande van een louter niet-geloof tot politiek-maatschappelijke bestrijding van de godsdienst en werving voor het atheïsme.

Het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88)

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een overgang naar het atheïsme in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de motieven voor en het proces van overgang tot een atheïstische overtuiging;
- de kennis van de nieuwe atheïstische overtuiging;

- de wijze waarop de verzoeker zijn atheïstische overtuiging opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen die nieuwe overtuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoeker over deze drie elementen moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, onder meer de overige verklaringen en verstrekte gegevens in eventuele eerdere procedures, in dit geval zijn eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 30 juli 2015. Het betreft dus een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling.

2.4.2.3. Uit de twee gehoorverslagen blijkt dat verzoeker uitgebreid is gehoord over zijn voorgehouden atheïstische overtuiging (AD CGVS, stukken 5 en 12, gehoorverslagen I en II).

Verzoeker beschrijft zijn familie als niet-extremistisch en eerder *“highlife”*. Hij verklaart dat hij op een vrije manier werd opgevoed, hij deed alles wat hij wilde. Bij zijn meerderjarigheid werd hem verteld dat hij zelf kiest hoe hij leeft maar geen problemen voor de familie mag veroorzaken. Verzoeker verklaart dat hij in Irak niet naar de moskee ging, maar wel bad. Zijn broer, die wel overtuigd is van het bestaan van Allah, ging evenmin naar de moskee en ook bidden deed hij niet (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 7-8). Verzoeker vertelt verder dat hij niet naar de imam ging in Irak en er niet steeds aan de ramadan deelnam omwille van examens. Zijn familie aanvaardde niet dat hij niet deelnam aan de ramadan omdat het verplicht is en deze slechts een maand per jaar plaatsvindt, maar hij vond altijd een excuus door te verwijzen naar zijn examens. Zijn familie reageerde afwijzend op dat excuus en soms deed verzoeker daarom alsof hij aan het vasten was, terwijl hij buiten ging eten (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 8).

Verzoeker geeft verder aan dat hij in Irak niet twijfelde aan het bestaan van Allah, hij woonde tussen een moslimbevolking en het was onmogelijk daarover na te denken (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 11). Verzoeker verklaart niet te weten dat zoiets bestond als atheïsme, maar geeft tevens aan in het middelbaar een schoolboek te hebben gehad waarin stond vermeld dat Mahmoud Derwish een atheïstische dichter was. Gevraagd met welke islamitische regels hij niet akkoord was toen hij nog in Irak was, antwoordt verzoeker dat hij niet akkoord was met het feit dat politiek en religie samen spelen, dat religie sterker is dan de overheid en dat de milities machtiger zijn (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 7).

Verder verklaart verzoeker dat hij in België vrienden heeft leren kennen, met name Belgen op zijn werk in Antwerpen (Katoennatie), die atheïstisch zijn. Door omgang met deze vrienden luisterde hij naar hun mening en stelde hij vragen. Hij begon boeken te lezen zoals de evolutietheorie van Charles Darwin en de theorie van de lichtsnelheid van Albert Einstein. Later verklaart hij boeken te hebben gelezen over het marxisme, Ludwig Feuerbach en Lenin. Er was geen bepaalde gebeurtenis waardoor hij atheïstisch werd, hij weet dat het idee moet worden opgebouwd, het heeft tijd gekost voor hij eerst overtuigd raakte en in juni 2017 heeft hij de beslissing genomen om atheïst te worden (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 8-10).

Als reden waarom hij niet meer in de islam gelooft, wijst verzoeker op de verschillende interpretaties van de koran en het feit dat hij niet meer gelooft, minstens twijfelt, aan de daarin beschreven mirakels en de buitengewone macht die aan de profeten door Allah werd gegeven (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 8-9-10). Hij klaagt de angst en verdeeldheid aan die de verschillende strekkingen van de islam hebben gezaaid. Daar elke strekking denkt de waarheid te hebben, kan hij niet meer weten wie correct is en wie niet, hetgeen *“mijn geloof in de islam [heeft] gedood”*. Hij erkent de mirakels niet meer, want met alles wat er is gebeurd in Irak, waar mensen elkaar vermoordden, heeft God niets gedaan. Hij verwijst ook naar godsdiensten, zoals christendom en het jodendom, die net als de islam heilige boeken hebben. Hij wil niet naar een andere godsdienst want alle godsdiensten zijn hetzelfde, elk heeft zijn mening en elk is overtuigd dat zijn godsdienst juist is. Verzoeker verklaart verder te hebben gezien dat het percentage atheïsten in België groter is dan de christenen. Hij licht toe dat dat zijn werkgever en anderen zeggen dat de islam een terroristische godsdienst is, hetgeen hij niet heel zijn leven wil horen. Hij wil geen godsdienst meer om zijn hersenen gerust te stellen en omdat dit gemakkelijker is.

2.4.2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uit een gegoede en hoogopgeleide familie komt. Hij heeft in Irak universitaire studies voor ingenieur aangevangen die hij later stopzette. Verzoeker verklaarde dat hij reeds in Irak de islam niet erg praktiseerde, zoals hierboven blijkt. Zijn evolutie van niet erg praktiserend tot atheïst is volgens verzoeker teweeggebracht door een gedachtenuitwisseling

met Belgische vrienden alsook door zijn toenemende afkeer van het sektarisch geweld in Irak en de rol van religie en religieuzen, zowel sjiit als soenniet, daarin.

Gelet op deze omstandigheden en motieven, acht de Raad de stap van niet erg praktiserend naar afvalligheid en afkering van de islam en, in het verlengde daarvan, naar atheïsme, op het eerste gezicht niet onaannemelijk.

Evenwel leest de Raad in de beslissing van de verwerende partij van 24 november 2016 waarbij verzoekers eerste beschermingsverzoek werd geweigerd, het volgende: *“Hiernaast merkt het CGVS ook op dat enkele berichten op uw Facebook-profiel (waarvan een kopie werd toegevoegd in de blauwe map van het administratief dossier) uw beweringen verder tegenspreken en uw geloofwaardigheid ondermijnen. Ten eerste verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat u op 25 juni 2015 ontvoerd werd en u door uw ontvoerders tot 27 juni 2015 vastgehouden werd (CGVS, pg. 14 en 20). (...). Ten tweede beweerde u tijdens het gehoor op het CGVS een soenniet te zijn, dat u bekend stond als soenniet en tijdens uw ontvoering werd uitgescholden voor ‘vuile soenniet’ (CGVS, pg. 3 en 16-17). In dat opzicht is het hoogst bevreemdend dat u op uw FB berichten heeft gepost over ‘imam Hussein’ en ‘imam Ali’ (voor de sjiieten zeer belangrijke personen) en u zich op FB ingecheckt heeft in een ‘husseiniya’ (een sjiitische moskee). Dergelijke berichten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw ‘soenniet-zijn’ en lijken er eerder op te wijzen dat u de sjiitische islam aanhangt. Tot slot verklaarde u ten aanzien van het CGVS ook dat u in Irak discussies had over de rol van de sjiitische milities en dat u ontvoerd werd omdat u deze discussies had, waarbij u de sjiitische groeperingen en de ‘Hashd Al-Shaabi’ bekritiseerde (CGVS, pg. 9, 16 en 19). Uw verklaringen dat u ontvoerd zou zijn geweest omdat u de milities en de Hashd Al-Shaabi bekritiseerd zou hebben zijn echter weinig geloofwaardig. Zo heeft u immers op uw Facebook op 7 maart 2015 uw omslagfoto veranderd naar het embleem van de ‘Abu al- Fadl al-Abbas Forces’ en heeft u op 26 mei 2015 een bericht van de ‘Badr Organization’ gedeeld. Zowel de Abu al- Fadl al-Abbas Forces als de Badr Organization zijn sjiitische milities die behoren tot de strijdkrachten van de Hashd Al-Shaabi (zie blauwe map in het administratief dossier). Indien u daadwerkelijk negatief stond tegenover de sjiitische milities en u hen openlijk zou bekritisieren, is het weinig waarschijnlijk dat u dergelijke berichten op uw FB zou plaatsen. Bovenstaande FB-berichten doen ernstig twifelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen en ondermijnen op fundamentele wijze de door u ingeroepen asielmotieven. Nogmaals, het heeft er alle schijn van dat u eerder sympathiseert met deze sjiitische milities dan dat u er problemen mee zou hebben gekend.”* De Raad oordeelde hierover in zijn arrest nr. 192 604 van 27 september 2017 als volgt: *“Wat betreft de activiteiten op verzoekers Facebookprofiel, op basis waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden oordeelt dat verzoekers voorgehouden soennitische geloofsovertuiging ongeloofwaardig is en die erop wijzen dat verzoeker met de sjiitische milities sympathiseert in plaats van dat hij er problemen mee zou hebben gekend, betogen verzoekers nog dat verzoekers vriendin toegang had tot zijn Facebookaccount en berichten plaatste tijdens zijn ontvoering hetgeen zou blijken uit het feit dat hij “in de periode van ontvoering geen dingen geliket heeft” en dat verzoeker slechts berichten zou hebben gepost over imam Hussein en imam Ali omdat één van zijn ouders een sjiit is. Hiermee komen zij evenwel niet verder dan het uiten van loutere post-factum verklaringen, waarmee zij er echter geenszins in slagen om de uitgebreide en pertinente motivering van de bestreden beslissingen te weerleggen of te verklaren. Het is bovendien van alle logica ontdaan dat verzoeker, die beweert zich kritisch op te stellen ten opzichte van de sjiitische milities en ‘Hashd Al-Shaabi’ en hierover openlijke discussies zou hebben gevoerd met zijn vriend M. in het café waar hij werkte, op zijn Facebookprofiel precies het embleem van een sjiitische militie als omslagfoto zou gebruiken en berichten zou delen van de “Badr Organization” die tot de strijdkrachten van de Hashd Al-Shaabi behoort. Het verweer dat verzoeker op die manier niet in de negatieve aandacht van de sjiitische milities zou komen, volstaat allerminst om deze incoherenties in zijn gedrag te verklaren of te weerleggen.”*

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker op zijn Facebookprofiel actief uitte de sjiitische islam aan te hangen. Verder blijkt hieruit dat verzoeker zich toch mede liet gelden in het sektarisme dat de Iraakse samenleving kenmerkt en verdeelt. Dit alles maakt dat verzoekers verklaringen over de motieven en omstandigheden waarin hij zich heeft afgekeerd van de islam en vervolgens atheïst is geworden in een heel ander daglicht worden geplaatst.

Verzoeker legt dan ook geen overtuigende verklaringen af ten aanzien van de omstandigheden en motieven voor zijn overgang naar het atheïsme, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden atheïstische overtuiging in het gedrang brengt.

2.4.2.5. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen blijk geven van een eerder zwakke vorm van atheïsme, met name een loutere afwezigheid van geloof en een religieus gevoel.

Verzoekers verklaringen dat hij niet in God gelooft maar in de natuur sluiten weliswaar nauw aan bij de definitie van atheïsme en tevens blijkt dat hij zich verdiept in relevante literatuur daarover, maar dit volstaat op zich niet om aannemelijk te maken dat verzoeker een zodanig diepgewortelde innerlijke overtuiging heeft ten aanzien van het atheïsme dat hij daardoor in Irak ernstig gevaar zal lopen.

Het enkele gegeven dat verzoeker ondertussen *"The God delusion"* van Richard Dawkins is beginnen lezen, zoals hij terechtzitting aangeeft, en dat hij een kopie van een fatwa met vertaling voegt bij zijn verzoekschrift, doet de Raad hierover niet anders oordelen.

Verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden overgang tot het atheïsme blijven immers vaag. Zo getuigt zijn omschrijving van het atheïsme van een weinig samenhangende visie hierop. Gevraagd waarom hij zichzelf precies als atheïst beschouwt, stelt verzoeker niet in God te geloven maar in de natuur. Hij wijst erop dat hij ingenieur van opleiding is en verstaat wat wetenschap betekent. Gevraagd wat het woord atheïsme betekent, stelt verzoeker: *"Het betekent dat je een persoon wordt die verstandig genoeg is, je liegt niet, je roddelt niet, je hebt een betekenis voor uw leven, alles wat je wenst in uw hoofd kan waar worden. Zonder iemand die aan u moet zeggen, dat is juist, dat is fout."* Gevraagd wat atheïst zijn precies voor hem betekent, stelt verzoeker dat dit neerkomt op zijn geweten volgen en in niets geloven dat fout is. Verder kan verzoeker zich niet meer herinneren welke vragen hij stelde aan zijn Belgische vrienden, weet hij niet wat secularisme is en wanneer hem wordt gevraagd waarom hij niet areligieus is in plaats van atheïst, legt hij enkel uit dat hij werd beïnvloed door de personen met wie hij omging (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 10; AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 6).

Gevraagd hoe zijn atheïsme zich uit in het dagelijkse leven, stelt verzoeker enkel dat heel zijn leven en gedachten zijn veranderd waar ze in Irak heel beperkt waren omwille van de gewoontes, zonder dit nader te concretiseren (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 11). Gevraagd wat zijn atheïstische overtuiging heden voor hem betekent, geeft verzoeker enkel aan dat hij af is van de last van aan religie te denken en dat hij geen verplichtingen heeft. Verzoeker voegt eraan toe dat het feit dat hij in een land van vrijheid leeft, hem heeft geholpen. Hij mag leven op zijn manier en zijn wie hij is. Gevraagd om concrete voorbeelden te geven waar zijn atheïsme een sterke impact heeft gehad op zijn dagelijkse leven, wijst verzoeker er enkel op dat hij niet meer bidt, niets meer doet en de islam en God niet erkent (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 6).

Uit deze verklaringen blijkt niet alleen dat verzoeker zeer vaag blijft over de invloed van zijn voorgehouden atheïsme op zijn huidige leven en levenswijze, maar ook dat zijn atheïstische overtuiging klaarblijkelijk geen grote invloed heeft op zijn leven. Verzoeker vermeldt immers geen tradities of praktijken, die samenhangen met de islam en die ook vanuit sociaal en cultureel oogpunt belangrijk zijn, waarvan hij afscheid zal moeten nemen. Bijgevolg geeft verzoeker evenmin blijk ernstig de gevolgen van zijn voorgehouden atheïstische overtuiging te hebben overdacht. Dit komt tot uiting wanneer verzoeker wordt gevraagd hoe hij zijn kinderen zou opvoeden qua religie. Verzoeker stelt hierbij zeer algemeen: *"Zoals mij, ik zal hen opvoeden, niet hun moeder"* en *"Ik zal hen opvoeden en leren zoals mijn gewoontes. Ik zal hun moeder hen niet laten beïnvloeden."* (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 13-14). Dit antwoord, waarbij verzoeker zijn *"gewoontes"* niet verder duidde, getuigt niet van een diepgewortelde innerlijke atheïstische overtuiging. De Raad merkt verder op dat in zoverre verzoeker er een andere dan in zijn regio gangbare persoonlijke mening op nahoudt met betrekking tot de islam, dit niet gelijk staat met het openlijk verwerpen ervan.

Volgens de verklaringen van verzoeker gaf hij in Irak enkel uiting aan zijn geloof door te bidden, hetgeen hij heden niet meer doet. Gelet op het feit dat hij verklaarde reeds in Irak niet erg praktiserend te zijn geweest, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Irak, door niet meer bidden, beschuldigd zal worden van atheïsme of geloofsafvalligheid. Immers, uit verzoekers verklaring blijkt dat zijn broer, die wel gelovig is, niet naar de moskee gaat en ook niet bidt. Verzoeker maakte geen gewag van problemen die zijn broer om deze reden zou hebben gekend. Integendeel, verzoeker geeft aan dat hij op een vrije manier werd opgevoed en alles deed wat hij wilde, zolang hij geen problemen voor de familie veroorzaakte. Omwille van al deze redenen maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij als atheïst of geloofsafvallige zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Irak, aangezien zijn huidige levenswijze nauwelijks verschilt van zijn levenswijze in Irak.

Tijdens zijn gehoren gaf verzoeker tevens geen blijk van een wil om andere mensen van het atheïsme te overtuigen, evenmin was hij op de hoogte van organisaties of verenigingen die zich in België bezig houden met het atheïsme, noch verrichte hij enige activiteit waarmee hij zijn atheïstische overtuiging

profileerde en die hij in Irak zou voortzetten, noch bleek dat hij zich in België actief uitte als atheïst (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 9-10). Uit zijn verklaringen blijkt dan ook niet dat verzoeker activiteiten onderneemt die verband houden met een politiek-maatschappelijke bestrijding van de godsdienst of met de werving voor het atheïsme en dus getuigen van een actieve vorm van atheïsme. Bijgevolg blijken zulke activiteiten niet belangrijk te zijn voor de uitoefening van verzoekers persoonlijke overtuiging, die enkel getuigt van een zwakkere vorm van atheïsme.

Ter terechtzitting legt verzoeker uittreksels voor van gesprekken op Facebook met een lid van de *“Atheist Group Belgium”*, een mail van het Humanistisch verbond – Atheïstisch Platform, toegang tot de gesloten Facebook groep *“Atheist Republic Antwerp Consulate”* en een Facebook post waaruit blijkt dat verzoeker op 13 oktober 2018 aanwezig was op een *“meetup”* van de *“Atheist Republic Antwerp Consulate”*. Uit al deze stukken blijkt dat verzoeker toenadering zocht tot atheïstische verenigingen, in de periode tussen eind september en eind oktober 2018, dit is nadat hij kennis kreeg van de bestreden beslissing. Verzoekers toenaderingspogingen geven daardoor blijk van opportunisme. Aangezien deze toenaderingspogingen plaatsvonden in besloten kring in België, blijkt niet dat verzoeker hierdoor gevaar loopt te worden gepercipieerd als atheïst.

2.4.2.6. Aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen vrees wordt verder afbreuk gedaan door verzoekers laconieke houding. Verzoeker kan slechts één voorbeeld geven van een Irakees, een dichter, die werd beschuldigd van atheïsme maar die alles heeft ontkend en nooit heeft toegegeven waardoor er niets met hem is gebeurd (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 11). Verder zet verzoeker uiteen dat de jongeren in Irak niet meer geïnteresseerd zijn in religie omdat de nieuwe generatie heel goed beseft dat de miserie allemaal veroorzaakt is door religieuze mannen. Dit weet hij door Facebook en zijn vrienden. Zo vonden er protesten plaats in Irak en wordt er kritiek gepost over religieuze mannen (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 5-7). Niettemin blijkt dat verzoeker zich niet bevraagd of geïnformeerd heeft over andere personen die omwille van hun atheïsme problemen zouden hebben ondervonden in Irak (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 11). Hiermee geeft verzoeker andermaal blijk de gevolgen van zijn atheïstische overtuiging niet ernstig te hebben overdacht.

2.4.2.7. Wat betreft verzoekers verklaringen dat de Iraakse overheden op de hoogte zijn van zijn atheïstische overtuiging, stelt de Raad het volgende vast.

Verzoeker verklaarde op de DVZ het volgende: *“Vrienden zijn hiermee naar de autoriteiten gestapt en hebben dat verteld. Ze zaten bij mij in het opvangcentrum in Ans. Ze waren lid van milities en ze zijn naar Irak teruggekeerd. Zoals iedereen weet, hebben de milities contact met de autoriteiten. Ik heb zelfs een vriend in de luchthaven van Irak die me meldde dat mijn naam gevallen is daar.”* Gevraagd wat de namen zijn van de vrienden die in het opvangcentrum en die teruggekeerd zijn, antwoordde verzoeker: *“Ik geef 1 naam waar ik zeker van ben. De andere ben ik niet zeker, daarom geef ik liever die namen niet. Mohammed is zijn naam. Ik ken zijn familienaam niet meer.”* (AD CGVS, stuk 17, verklaring meervoudige aanvraag, vraag 18).

Op het CGVS verklaarde verzoeker het volgende: Hij had een vriend genaamd Mohammed in het kamp van Luik die reeds eind 2016 – begin 2017 vrijwillig is teruggekeerd. Hij leende hem wat geld voor zijn terugkeer maar M. betaalde verzoeker niet terug. Toen verzoeker kwaad werd, stelde M. dat hij via een gemeenschappelijke vriend I. ergens in juli 2017 te weten was gekomen dat verzoeker atheïst was geworden. M. heeft dit vervolgens verteld aan verschillende personen, hoogstwaarschijnlijk milities, waarna het werd doorgegeven aan officiële instanties die het aan de luchthaven hebben doorgegeven. Wanneer M. dit alles in Irak is beginnen te verspreiden, weet verzoeker niet maar hij werd op de hoogte gesteld door een familielid dat hem belde. Via een medebewoner van het appartement kwam verzoeker te weten dat M. werkt voor de milities.

Waar hij op de DVZ nog stelde dat verschillende vrienden naar de autoriteiten zijn gestapt, verklaarde verzoeker op het CGVS dat ze met velen zijn teruggekeerd maar dat hij zeker weet dat enkel M. dat verspreid heeft omdat hij de enige is met wie hij problemen heeft omwille van het geleende geld. Ondertussen had verzoeker ook de achternaam van Mohammed op Facebook opgezocht want hij *“moet toch niet alles onthouden”* (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 15-16).

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers verklaringen over wie aan de overheden heeft laten weten dat hij atheïst is, erg wisselend en weinig coherent zijn. De Raad treedt de verwerende partij bij in het standpunt dat deze verklaringen niet erg overtuigend zijn.

Verzoeker stelt nu in zijn verzoekschrift dat hij maar één naam heeft gegeven omdat hij enkel van M. zeker was dat hij was teruggekeerd. Dit is een post-factum verklaring die evenwel niet strookt met wat verzoeker verklaarde op de DVZ. Verzoeker sprak daar uitdrukkelijk over meerdere vrienden die waren teruggekeerd en gaf duidelijk aan slechts zeker te zijn van één naam van deze vrienden. Bovendien kende verzoeker bij de DVZ de achternaam van deze vriend niet maar moest hij deze later opzoeken op Facebook, hetgeen de Raad niet aannemelijk acht indien deze vriend werkelijk aan de grondslag ligt van zijn vervolgingsvrees, zoals verzoeker verklaart.

Tijdens zijn gehoren legde verzoeker geen stukken voor ter staving van zijn verklaring dat hij geseind zou zijn aan de luchthaven. Deze verklaring stoelt enkel op informatie die hij zou hebben gekregen via een vriend, hetgeen niet meer is dan een loutere bewering die verzoeker verder niet kon hard maken.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker heden een bevel tot aanhouding van 13 november 2017, met vertaling. Vooreerst merkt de Raad op dat enkel een kopie van het aanhoudingsbevel wordt voorgelegd en geen origineel stuk waardoor de authenticiteit en de herkomst van dit document niet kunnen worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Daarbij blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie AD CGVS, stuk 19, map 'landeninformatie', 'COI Focus' "Irak – Corruptie en documentatie-fraude", 8 maart 2016). Bijgevolg is de bewijswaarde van dit document zeer relatief.

Bovendien blijken er inhoudelijk ook een aantal voorbehouden te worden gemaakt bij dit document. Zo leest de Raad daarin dat "*Er wordt besloten om de verdachte die hieronder is vermeld te arresteren op basis van het boek dat bij ons is binnengekomen en de indicator van zijn naam om dit aan te geven in uw administratie en het account astublieff*". Deze bewoordingen zijn zeer algemeen en weinigzeggend. Bijgevolg kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker wordt gezocht omwille van zijn atheïstische overtuiging. Bovendien staat de datum van dit aanhoudingsbevel, met name 13 november 2017, op gespannen voet met verzoekers verklaring dat zijn vriend op de luchthaven reeds in september 2017 op de hoogte was dat zijn naam op de lijst stond en in het systeem stak (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 17). Volgens verzoeker stond hij in het systeem vermeld onder de naam A.a.O.H.M., maar op het aanhoudingsbevel wordt dan weer de naam A.A.A.H.A. vermeld. Toen verzoeker op het CGVS werd gevraagd hoe het kwam dat zijn naam in het systeem stak, bleek hij geenszins te weten of er oproepingsbrieven naar hem werden verstuurd dan wel dat een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 17). Het betoog in het verzoekschrift dat verzoeker niet eerder bewijsstukken kon voorleggen omdat het voor hem onmogelijk was deze stukken te verkrijgen, klemt dus met zijn vorige verklaringen op het CGVS en biedt geen duidelijk zicht op redenen waarom verzoeker nu wel stukken kan voorleggen.

Gelet op deze inhoudelijke bemerkingen en de relatieve bewijswaarde ervan, volstaat dit stuk op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging omwille van een atheïstische overtuiging aan te nemen. Ook wanneer dit stuk wordt beoordeeld en gewogen in het geheel van verzoekers verklaringen, kan een gegronde vrees voor vervolging niet worden vastgesteld. De verklaringen van verzoeker zijn immers onvoldoende samenhangend en aannemelijk om in onderlinge samenhang met het voorgelegde document, zijn relaas geloofwaardig te achten.

Ter terechtzitting legt verzoeker aanvullende stukken neer waaruit zou moeten blijken dat hij wordt bedreigd omwille van zijn atheïstische overtuigingen. Deze stukken betreffen uittreksels van Facebook-berichten maar zijn in een andere taal dan deze van de rechtspleging opgesteld en niet vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling. Bij gebrek aan vertaling, besluit de Raad in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormelde documenten dan ook niet in overweging te nemen.

2.4.2.8. Wat betreft verzoekers verklaring dat hij door zijn familie werd verstoten, oordeelt de Raad als volgt.

Volgens verzoeker kwam zijn moeder te weten dat hij atheïst was geworden via zijn vriend A. aan wie hij dit had verteld. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld: "*Voorts doet het ook ten zeerste de wenkbrauwen fronsen dat u uw vriend Ali, die moslim was, zelf op de hoogte zou hebben gesteld van*

het feit dat u atheïst bent (CGVS-1 p.12-13). Op die manier zou u zichzelf immers blootstellen aan een risico. U had immers kunnen weten dat hij hier problemen mee zou hebben en dit ook zou doorvertellen, hetgeen volgens uw verklaringen ook gebeurde. Deze houding is onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging.” Het betoog in het verzoekschrift dat A. zijn dichtste vriend was en dat hij overeen kwam met andere atheïsten, kan deze bevindingen niet in een ander daglicht stellen. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat A. de enige moslim in zijn vriendenkring was zodat hij, niettegenstaande zijn vriendschap met A., redelijkerwijze had kunnen voorzien dat hij problemen zou kunnen krijgen na zijn bekentenis over zijn atheïstische overtuiging. Volgens verzoekers verklaringen was hij zeer kwaad op A. maar zijn zij daarna terug vrienden geworden. Dat verzoeker terug vriendschap zou sluiten met een persoon die volgens zijn verklaring de oorzaak is van de verstoting door zijn familie, acht de Raad weinig aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verder stelt de Raad vast dat de geloofwaardigheid van zijn verstoting in het gedrang komt aangezien verzoeker incoherente verklaringen aflegt wat betreft de relatie met zijn moeder, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing: *“Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u door uw familie te zijn verworpen, maar nog met uw moeder overeen te komen. Ze was toen echter reeds op de hoogte van uw atheïsme en dit sinds midden oktober 2017 (CGVS-1 p.4-5). U beweerde tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS nog contact te hebben met haar. Jullie zouden elkaar bellen en schrijven. Ook zou u haar nog financieel geholpen hebben, u ging met haar naar de dokter en begeleidde haar op haar vraag naar het CGVS (CGVS-1 p.6). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS beweert u plots dat ze direct het contact zou hebben verbroken van zodra ze te weten kwam dat u atheïst bent (CGVS-2 p.3). HIERMEE GECONFRONTEERD U beweert toen toevallig op hetzelfde moment bij de asielinstanties te zijn geweest op het moment van jullie tweede asielaanvraag (CGVS-2 p.4). Ze zou tevens uw financiële hulp niet aanvaard hebben (CGVS-2 p.3). Dergelijke incoherente verklaringen omtrent het contact met uw moeder versterken de reeds gerezen twijfel omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”*

Deze bevindingen zijn, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk relevant voor de beoordeling van zijn vluchtrelaas en behoren tot de kern ervan, met name de voorgehouden verstoting door zijn familie. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan die bovenstaande bevindingen in een ander daglicht stellen.

Tijdens zijn gehoren legde verzoeker geen stukken voor ter staving van zijn verklaring dat hij door zijn familie zou zijn verstoten.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker heden een verklaring tot verstoting van 25 januari 2018 toe.

Gelet op het feit dat dit enkel een kopie betreft en gelet op de wijdverspreide corruptie en documentenfraude in Irak, zoals hierboven besproken, merkt de Raad op dat de bewijswaarde van dit document zeer relatief is.

Voorts kunnen nog een aantal inhoudelijke bemerkingen worden gemaakt. Zo heeft verzoeker tijdens de gehoren op het CGVS in februari en augustus 2018 geen melding gemaakt van deze verklaring van verstoting en kan in het gehoorverslag het volgende worden gelezen:

“Uw familie heeft u verstoten, enkel op verbale of ook geofficialiseerd?

Wat bedoelt u met officieel?

Doc opgesteld, stam gecontacteerd?

Eerst en vooral, mijn stam is totaal anders dan de stam van mijn moeder. Als iemand u uit het huis zet, is het nodig om een doc op te stellen?

Het is een vraag?

En dat is mijn antwoord.” (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 18)

Het betoog in het verzoekschrift dat verzoeker niet eerder bewijsstukken kon voorleggen omdat het voor hem onmogelijk was deze stukken te verkrijgen, klemt dus ook hier met zijn vorige verklaringen op het CGVS en biedt geen duidelijk zicht op redenen waarom verzoeker nu wel stukken kan voorleggen.

Tevens blijkt uit de gehoren op het CGVS dat verzoeker werd verstoten uit de familie van zijn moeder. Met de familie van zijn vader heeft hij immers al lang geen contact meer en ook geen problemen. Zijn probleem *“ligt hier”*, met name dat *“mijn familieleden die hier zijn mij niet meer willen hebben”* omdat verzoeker atheïst is geworden (AD CGVS, stuk 12, gehoorverslag I, p. 3). Evenwel kan in de betrokken verklaring worden gelezen dat het de *“Albu Ali stam / Al Ubaidi clan”* is, de clan van zijn vader (zie AD eerste beschermingsverzoek, stuk 13, vragenlijst DVZ), die verzoeker verstoot. De inhoud van deze verklaring van verstoting komt dan ook geenszins overeen met verklaringen van verzoeker waaruit blijkt dat het de familie van zijn moeder is die hem verstoot.

Gelet op deze inhoudelijke bemerkingen en de relatieve bewijswaarde ervan, volstaat de verstotingsverklaring op zich dan ook niet om een gegronde vrees voor vervolging omwille van een atheïstische

overtuiging aan te nemen. Ook wanneer dit stuk wordt beoordeeld en gewogen in het geheel van verzoekers verklaringen, kan een gegronde vrees voor vervolging niet worden vastgesteld. De verklaringen van verzoeker zijn immers onvoldoende samenhangend en aannemelijk om in onderlinge samenhang met het voorgelegde document, verzoekers relaas geloofwaardig te achten.

2.4.2.9. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad samenvattend dat verzoeker, het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, in zijn geval een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak omwille van een atheïstische overtuiging niet aannemelijk maakt.

2.4.2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering over de problemen van zijn grootouders in de bestreden beslissing ongemoeid laat. Deze motivering vindt steun in het administratief, is pertinent en correct. De motieven worden onverkort behouden.

2.4.2.11. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij een soenniet is afkomstig uit Bagdad, herinnert de Raad aan wat reeds werd geoordeeld in de eerdere weigeringsbeslissing van de verwerende partij van 24 november 2016, zoals bevestigd door het arrest van de Raad van 27 september 2017. Daar bleken er ernstige twijfels te bestaan omtrent de soennitische geloofsstrekking van verzoeker.

Indien geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers beweerde soennitische geloof, bemerkt de Raad dat uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt *“dat soennieten in Bagdad grotere risico’s lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiiitische milities”*, doch niet dat soennieten actueel in Bagdad het voorwerp zijn van groepsvervolging (AD CGVS, stuk 19, map met landeninformatie, ‘COI Focus’: “Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”, 26 maart 2018, p. 33-34). Het loutere gegeven soenniet te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Er kan uit de landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten dat verzoeker louter door zijn geloofsstrekking dreigt te worden gevisieerd of vervolgd.

Verzoeker dient aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, blijft verzoeker hiertoe in gebreke. De Raad benadrukt verder dat verzoeker noch tijdens zijn gehoren, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor brengt waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. Nergens blijkt uit zijn verklaring, met uitzondering van ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, dat verzoeker gedurende de laatste jaren als soenniet persoonlijk concrete problemen kende in Bagdad. Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoeker geboren en getogen blijkt te zijn in Bagdad en dus niet als een ontheemde soenniet uit Anbar kan worden beschouwd.

2.4.2.12. Deze vaststellingen en hetgeen hierboven wordt besproken volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 *Ernstige schade bestaat uit:*

a) *doodstraf of executie; of,*

b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstrede gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in

deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die werd bijgebracht door de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (AD CGVS, stuk 19, map met 'documenten', COI Focus "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staan in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een 'ramadanoffensief' met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de

vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, wat niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande nu hij enkel citeert uit de COI Focus van 26 maart 2018 zonder concreet aan te tonen dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde gevolgen heeft getrokken. Hij brengt geen andere afdoende concrete, objectieve landeninformatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger-)slachtoffers vallen, wordt niet betwist en terdege in rekening gebracht. Hieruit blijkt dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie in 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zette zich ook verder in 2018. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld, met name de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers. De vaststelling dat Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad is, betreft dan ook een pertinente vaststelling.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat hij specifiek wordt geïdентificeerd dan wel omdat in zijn hoofd een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of

een precare socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Voor zover verzoeker verwijst naar zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar de bespreking hierboven waarbij wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, maar niet dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Er is geen informatie beschikbaar die aantoont dat personen louter omwille van hun soennitische achtergrond specifiek worden gevisieerd of om die reden slachtoffer zijn van meer gerichte vormen van geweld. Het enkele gegeven dat verzoeker soenniet is, is dus niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Gelet op voorgaande vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen die aannemelijk maken dat hij omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging specifiek wordt gevisieerd.

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij uitgebreid de mogelijkheid zijn vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES